

[Undervisningsministeren]

anden grund er nødsaget til at opholde sig i Danmark, er uden muligheder for at udøve deres erhverv i Danmark og derved henvist til socialhjælp. Mulighederne afhænger imidlertid – som for alle udlændinge i øvrigt – nok så meget af udbud og efterspørgsel på ikke-autoriserede områder og på autorisationsområdet af de i UNESCO-konventionens art. 1 b nævnte forbehold om respekt af de i værtslandet gældende rets- og faglige regler for udøvelse af erhverv.

Spørgsmålet henhører derfor snarere under Industriministeret end under Undervisningsministeriet.

Spm. nr. S 112

Til *undervisningsministeren* (20/10 86) af:

Jytte Hilden (S):

»Finder ministeren det rimeligt, at en eventuel eksamination af mennesker fra lande uden for EF med præcise uddannelser fra deres hjemland og med mange års erhvervs-erfaring foregår på dansk med de danske betegnelser i stedet for de internationale (ofte latinske) betegnelser?«

Begrundelse

Danmark er i dag værtsland for mennesker fra lande uden for EF med uddannelser, som spænder fra faglært arbejde til fysioterapeuter, edb-teknikere på højt plan, dyrlæger, læger osv.

Naturligvis kan der være individuelle forskelle på den undervisning, der foregår i de enkelte lande. Det kan også være svært at fremskaffe papirer fra de enkelte fakulteter og højere læreanstalter med nøjagtige angivelser af det gennemgåede stof, og endelig ligner, eller rettere er de danske uddannelser næppe heller 100 pct. identiske med de uddannelser, vi havde for 10–15 år siden. Omvendt kan netop disse forskelle være med til at højne standarden, jf. gæsteforelæsere på de forskellige uddannelsesinstitutioner.

Svar (29/10 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Efter »Anordning om eksamenssproget ved de højere uddannelsesinstitutioner« er eksamenssproget dansk, men der er mulighed for, at studerende af fremmed nationalitet og

danske statsborgere, der på grund af ophold i udlandet ikke behersker det danske sprog, kan få adgang til at aflægge eksamen på et fremmedsprog, normalt dog kun på norsk, svensk, engelsk, fransk eller tysk.

Afgørelsen er henlagt til uddannelsesinstitutionen ud fra en samlet vurdering af omstændighederne i det enkelte tilfælde. Der vil herunder kunne tages stilling til, om der vil være mulighed for at kunne fravige krav om kendskab til de danske fagudtryk. Et sådant kendskab kan imidlertid i konkrete situationer være nødvendigt for at kunne varetage den efterfølgende erhvervsfunktion.

Spm. nr. S 114

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (21/10 86) af:

Tinning (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvilke nærmere vilkår der skal være opfyldt, for at et lokalt navn kan bevilge en kommune sendetilladelse efter bestemmelserne i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, § 15 a, stk. 3?«

Begrundelse

Ifølge loven om radio- og fjernsynsvirksomhed, § 15 a, stk. 3, har en kommune ret til at få en tilladelse, såfremt kommunens formål med programvirksomheden alene vil være at stille produktions- og sendefaciliteter til rådighed for interesserede borgere og at formidle kommunal information.

I vejledning til ansøgning om tilladelse til lokal programvirksomhed af 21. januar 1986 fra Kulturministeriet er i afsnit 9, Økonomi, anført, at »kommuner kan yde støtte kontant eller på anden måde inden for de regler, der gælder for kommuner«.

Der må dog foreligge mere præcise retningslinier for fortolkningen af indholdet af § 15 a, stk. 3.

Det forekommer bl.a. spørgeren uklart, om en kommune helt kan afstå fra at stille produktions- og sendefaciliteter til rådighed, som kan bruges af handicappede – og alligevel få en tilladelse.

De i spørgsmålet omtalte nærmere vilkår ønskes derfor oplyst.

Svar (28/10 86):